

Uit het boven vermelde is af te leiden, dat de b a o b a b op Java waarschijnlijk het voorspoedigst zal groeien in streken met een langen drogen tijd, op terrein waar de grondwaterstand laag is, in den natten tijd althans niet hooger dan tot op een meter onder het maaiveld stijgt, en waar de boom over veel ruimte, lucht en licht kan beschikken.

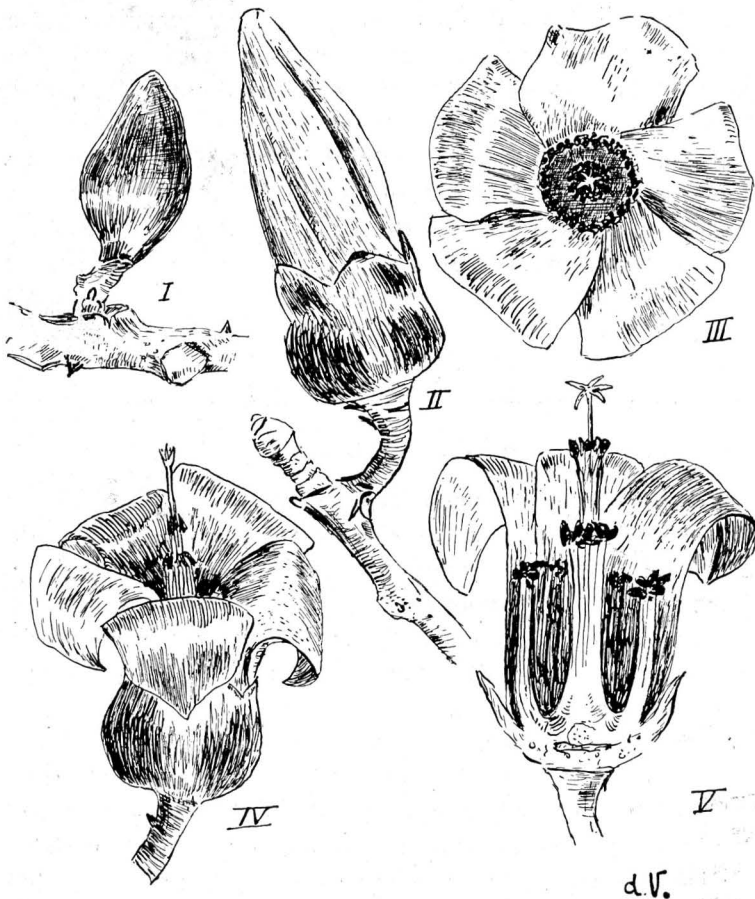
Op de meeste der uit de literatuur vermelde bijzonderheden vestigde de Heer C. A. BACKER onze aandacht.

C. H. VAN HARREVELD-LAKO.

DE RANDOE ALAS EN ZIJN GAST DE DJALAK.

Eenigen tijd geleden verschenen er in dit tijdschrift eenige mededeelingen over bloemenbezoekende vogels. Kort nadien had ik het genoegen een keurige demonstratie daarvan bij te wonen.

Het was op een vroegen Juli-morgen, dat ik op weg naar het bosch al van verre werd verwelkomd door een geweldig djalak-orkest, dat zetelde in een hoogen randoe alas (*Gossampinus heptaphylla*), waar ik voor bij moest. Dichterbij zag ik, dat de groote boom, die kort geleden nog zijn kale takken wintersch tegen de strakke lucht had uitgestrekt, nu overdekt was met een overvloed van groote roode bloemen. Dat was al een kleurenfeest op zich zelf, hoe daar die reuzen-bouquet tegen den blauwen hemel stond! En mijn vroolijke djalaks hadden er blijkbaar evenzoo over gedacht en huppelden al kwinkeleerend rond in die bloemenweelde. Al gauw zag ik hoe ze, behendig naar de bloemen hippend, diepweg doken in de roode kroon om dan met opgeheven kop de drank naar beneden te laten

d.V.

Fig. 1. *Gossampinus heptaphylla* BAKH. I: Jonge knop. — II: Knop aan den vooravond van den bloei. — III en IV: De open bloem den volgenden morgen. — V: Bloem, waarvan twee kroonbladen zijn weggenomen, benevens kelk en een meeldraadbundel.

klokken. Want dat er vocht in was, was duidelijk, want als een vogel wat te gulzig was, duikelde de bloem om en zag ik met den kijker duidelijk een groote druppel eruit rollen.

De djalaks waren bijna de eenige gasten, een enkel honingvogeltje scharrelde er tusschen door, ook insekten zag ik niet veel.

Toen ik 's middags langs denzelfden weg terug keerde, was het concert nog in vollen gang en lag er een rood tapijt van frisch afgevallen bloemen onder den boom. Met eenige moeite en een paar krabbels op mijn vingers, bemachtigde ik een laaghangenden tak met mooie knoppen, die even aan een Hollandsche kastanje in het voorjaar deden denken.

Tot mijn verrassing was den volgenden morgen de verst gevorderde knop open en kon ik dus nagaan of er werkelijk vocht in dien beker lag. Er lag een heel duidelijke druppel in, wel zoo veel dat ik even kon proeven of het zoet was, want een ander reagens had ik niet bij de hand. Maar van zoetigheid kon ik niets merken.

Of die djalaks nog betere smaak hadden? of dat ze uit zuiver aesthetische neigingen uit die vurige kelken dronken? Vlak er onder was een heldere kali, dus drinken in overvloed.

Die bloem was ook verder wel het aankijken waard! Hoe mooi afwisselend dekten de randen der bloembladen elkaar, hoe stevig stonden daar de palissaden van meeldraden geschaard rondom den stamper en hoe glom groen en rood de stevige kelk!

De kleinere knoppen gingen helaas thuis niet meer open, maar nog weken lang stond daar die zingende boom langs mijn weg.

En eenmaal opmerkzaam geworden, lette ik steeds scherp op als ik djalaks zoo vroolijk hoorde kwetteren en zag ze een paar maal bezig in de vlammende pracht van een plosso (*Butea monosperma*) en een anderen keer in een dadap (*Erythrina*).

Mijn vriend de djalak schijnt hier dus wel het monopolie voor deze drinkgelagen te bezitten.

Djombang.

C.N.A. DE VOOGD.

OVER ZOETWATERPALINGEN OP JAVA.

Een vorige maal heb ik in dit tijdschrift al eens de onderzoekingen van SCHMIDT uit Kopenhagen vermeld, die vrijwel zijn heele leven gewijd heeft en nog wijdt aan de studie van de voortplanting der zoetwaterpalingen of alen en daarbij allermerkwaardigste resultaten bereikt heeft. Ieder toch heeft er tegenwoordig wel eens van gehoord, hoe de Europeesche zoetwaterpaling in het najaar naar zee trekt. De mannetjes, die geen grooter lengte bereiken dan 45 c.M., gaan vooruit. Even later volgen de groote, vette wijfjes, de echte paling, welbekend als een kostelijk gerecht.

Ze trekken voort naar een plaats in den Oceaan in de buurt van de West-Indische eilanden. Daar, boven een diepte van meer dan 6000 meter, worden de jongste larven gevonden. Die larven zijn hoog en plat als een wilgenblad en daarbij doorzichtig als glas. Hoe dichter naar Europa toe, des te grooter zijn de larven, die men vindt, zooals uit fig. 1. dat ook vroeger al eens is opgenomen, blijkt. Men heeft kunnen uitmaken, dat zij, zwemmend en meegevoerd door den Golfstroom, er drie jaren over doen, om de kusten van Europa te bereiken.

Op de grens van het vastelandsplat aangekomen — d.i. op de 200 meter lijn, waar de minder diepe kustzeeën beginnen — verliezen zij hun hoogen, platten vorm en gaan over in de meer rolronde „glasaaltjes”, die ook nog vrijwel pigmentvrij en zeer doorzichtig zijn. Deze zoeken de kusten op, tot achter in de Oostzee en in de Middellandsche Zee, en zwemmen in drommen de rivieren op.